

Sygn. akt V CSK 23/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku Gminy Miasta J.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta J.
o sprostowanie usterki wpisu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od postanowienia
Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 lipca 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do ogólnikowego zasygnalizowania pewnej kwestii procesowej, do której trudno, ze względu na jej nieprecyzyjne sformułowanie, ustosunkować się. Symptomatyczne jest zresztą, że strona skarżąca przedstawionych zagadnień nie osadza w pogłębionym kontekście analizy prawnej, aczkolwiek, skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie analizy w konkretnej płaszczyźnie jurydycznej, a nie poprzestanie na odwołaniu się do brzmienia wskazanego przepisu.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżąca nie wskazała bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni wskazanych przepisów, ani też - poza gołosłownym stwierdzeniem - nie wyjaśniła, na czym polega ewentualna rozbieżność

w orzecznictwie co do ich wykładni i to występująca jedynie między Sądami obu instancji, orzekającymi w niniejszej sprawie.

Ponieważ skarżąca twierdzi, że jej skarga jest też oczywiście uzasadniona, to powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki, przez wskazanie na „... stan prawny i faktyczny wywołany istnieniem błędu sądowego”.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

[aw]